

Sledujete pořad
mezi Mistrem a žáky
„Duchovní praktikující
jsou nejlepšími občany.“
Povídání
Nejvyšší Mistryně Ching Hai
Mezinárodní setkání
11. ledna 2009

Na malých setkáních
mluvila Nejvyšší mistryně
Ching Hai příležitostně
s našimi členy asociace
z různých zemí
v jejich jazycích.
Na tomto
mezinárodním setkání
mluvila Nejvyšší Mistryně
Ching Hai s našimi
členy asociace z Číny.
Po tolika letech
duchovního praktikování
nestárnete.
Dokonce ve svých
sedmdesáti nebo osmdesáti
stále vypadají mladě.
Někdy nejsem ani já schopná
říct, kolik let je zasvěceným.
Například,
viděla jsem člověka,
kterého znám 20 let.
Je mu teď víc než 70 let.
Víc než 70. Zeptala jsem se:
„Jak je to možné?“
On řekl: „Je to pravda,
když jsem Vás poprvé potkal,
byl rok devatenáct set něco.
Teď je rok
dva tisíce něco.“
Já řekla: „Ano. Zapomněla
jsem. Je to hodně dlouho.“
Nevypadá
vůbec jinak než předtím,
stále mladý jako
před 20ti lety.
Poznám tedy každého z vás,
protože se neměníte.
Mnohé věci v tomto světě
nejdou vyhovující.
Máme-li toto,

nemáme tamto.
Musíme se s tím prostě
smířit a přijmout, co máme.
Alespoň tady máme střechu.
Je docela teplo,
když jsme namačkaní
pospolu, pak
nepotřebujeme moc topit
a šetříme energii.
Je to v souladu s naším
ideálem chránit Zemi.
Nevaříme listy a kořínky.
Velice zřídka je vaříme.
Teď nejím žádné
vykopené kořínky
nebo spadané
listy stromů nebo
posekané mladé rostlinky.
Tyto mladé listnaté rostliny
také nejsou na mém menu.
Ovoce a také ořechy,
nejen čerstvé ovoce,
ořechy ze stromů.
Ovoce jako jsou okurky,
sojové boby a fazole
rostou na výhoncích
a když je utrhneme,
nepoškodíme
jejich listy ani kořeny.
Nemusíme vytáhnout jejich
kořeny nebo rostliny posekat.
Je to ovoce.
Samozřejmě, ovoce včetně
jablek a dalších, ale patří
tam také zelenina
jako jsou okurky
a cukety atd.
Melouny, fazole.
A fazole.
Jsme tak šťastní, že jsme
Vás mohli přijet navštívit.
Je to jako přijet domů.
Moc se nám to líbí.
Říkáme tady tomu „Nebe.“
Nebe. Příležitostně
přijedete do Nebe.
Později,
až opustíme tento svět,
můžeme spolu zůstat
v Nebi napořád.

I kdybyste neudělali
nic dobrého,
pokud neuděláte nic
špatného, Mistryně
vás vezme také nahoru.
Dodržování pěti pravidel
a vegetariánská strava
je již dělání dobrých věcí.
Když dodržujete pět pravidel,
znamená to,
že nikomu neubližujete,
neubližujete
žádným zvířatům, to je již
konání dobrých skutků.
Když jste vegetariány
a dodržujete pět pravidel
to je už v podstatě
dělání dobrých činů.
I kdybyste nedělali nic víc,
stejně můžete jít do Nebe.
To je jisté.
Je to zaručené.
Toto je jeden z návrhů:
Buďte vegetariány,
Žijte ekologicky.
Buďte vegetariány,
Žijte ekologicky,
Zachraňte planetu.
Je to přibližně tak.
Tady je to čínsky.
Na této straně je také
Buďte vegetariány,
Žijte ekologicky.
Na všech nových
návrzích je to.
Chci tyto myšlenky podpořit.
Je to tak hezké,
tak krásné!
Také to ukazuje ducha.
Povím vám příběh.
Není moc legrační,
ale jen pro vaše pobavení.
Je to jen příběh,
není pravdivý,
proto to uneseme.
Říká se tomu, „zákon
lidského světa.“
Je to tak.
Byl jeden zloděj,
který se vloupal do nějakého

obchodu a vešel.
Chtěl z toho obchodu
něco ukrást,
ale v tom obchodě
byl papoušek.
Když papoušek
uviděl zloděje vcházet,
přiblížil se a kloval ho.
Kloval ho do očí,
že oslepl na jedno oko.
Bylo poraněné
a oslepl.
Zloděj se tedy obrátil
na soud, aby žaloval
majitele obchodu, protože
jeho papoušek mu vyklovl
oko a on oslepl.
Soudce řekl:
„Ty jsi zloděj.
Proč žaluješ člověka,
kterého jsi okrádal?
Nikdy jsem nic takového
neslyšel.“ On odpověděl:
„Vaše Ctihodnost,
krádež porušuje jeden zákon,
ale mít domácího miláčka,
který někoho zraní,
porušuje jiný zákon.“
Majitel obchodu
také protestoval.
Řekl:
„On šel do mého obchodu,
aby tam kradl.
Byl-li zraněn, zaslouží si to.
Mám právo chránit
svůj obchod.“
Soudce tedy řekl:
„To probereme později.
Teď se tím
nebudeme zabývat.“
Myslel, že se nebudou
zabývat tím, jestli
měl nebo neměl
majitel právo
chránit svůj obchod.
Zloděj řekl:
„Vaše Ctihodnosti,“
oslovoval tak soudce,
„zabavíte-li můj majetek,
moje celá rodina

bude trpět hladu.
Já jsem kradl,
ne oni.
Kdybyste tedy všechny
moje věci vzali,
umřeli by hladem.
To by nebylo fér.“
Soudce řekl:
„To je také pravda.“
Řekl: „Dobrá,
co kdybychom vyndali
majiteli obchodu jedno oko,
aby zaplatil za vaši ztrátu?“
Jak hrozné!
Byl to takový soudce!
Kde našli takového soudce?
Je to hrozné!
Proto je nadpis,
„Zákon lidského světa.“
Samozřejmě,
majitel obchodu protestoval.
Jak se mohl
takto rozhodnout?
Řekl:
„Takto bych utrpěl větší
ztrátu než on.
On mne okradl a já mám
teď přijít o oko.
Jak může být zákon tak
nespravedlivý?“
Pravda.
„Také vyrábím šperky.
Ztratím-li jedno oko,
ztratím schopnost pracovat.“
Potřeboval oči k tomu,
aby prověřoval kvalitu
šperků.
Potřeboval je pořádně
prohlížet,
aby viděl, jsou-li pravé
a jestli mají nějakou
vnitřní vadu.
Vemte si například diamant,
některé diamanty jsou čisté
na 100 %, 90 % nebo 80 %,
a jejich cena se liší.
Dříve jsme neměli
odborné způsoby
prohlížení diamantů.
Vše záleželo na

očích odborníků,
aby určili kvalitu diamantu,
aby určili prodejní cenu.
Hodnota šperku tedy
nezáležela jen na
třpytivém vzhledu,
ale také na jeho kvalitě.
On tedy řekl:
„Pokud přijdu o oko,
nebudu moct
vykonávat svoji práci.
To není fér.
To není možné.“
Soudce tedy řekl:
„Dobrá. Zdá se, že naše
zákony mají díru.“
Nevím, jak velká je ta díra,
ale je v nich díra.
„V tomto případě tedy
rozhodnu takto.“
„Celá společnost
musí sdílet úspěch
i neúspěch toho člověka.“
Myslel, že celá společnost
musí sdílet dobré a špatné.
„V tomto případě tedy
musíme najít lučištníka.
Najdeme lučištníka
a vezmeme mu jedno oko,
protože lučištník
potřebuje jen jedno oko.“
Také se nám to zdá legrační.
Takový je zákon tohoto světa.
Soudce vyřknul
takový rozsudek
a dal zatknout jednoho
lučištníka
a odebrat mu jedno oko.
Myslel si,
že je to velice spravedlivé.
Jelikož je to jen příběh,
můžeme se tomu smát,
ale svět je skutečně takový.
Tento příběh ukazuje, že
zákony tohoto světa jsou...
(Neférové.)
Jsou nefér, nesprávné,
špatné a nedokonalé.
Někdy je to tak.
Soudce se mýlil,

když udělal takový rozsudek,
ale náš svět je takový.
Někdy to tak vypadá.
Někdy udělá kočka zločin,
ale místo ní je potrestán pes.
To je pravda.
A někdy nemáme
žádná lidská práva
a každý nás může trestat,
jak se mu zamane.
(Ano.)
Toto rozhodnutí soudce
se zdá nespravedlivé,
ale zdá se, že náš svět
funguje podobně.
To je to, co nazýváme
„kolektivní karmou“.
On také řekl,
že celá vesnice
se má dělit o dobré i špatné
co vyplyne z činů člověka.
Když tedy jeden člověk
udělal něco špatného,
je v pořádku,
když je potrestán jiný člověk.
Jak to může být v pořádku?
Ale skutečně se dějí
takové věci.
Zní to nefér,
ale svět je plný
takových nespravedlností.
Nemůžeme je všechny
vyvážit. Někdy je to díky
naší kolektivní karmě.
Narodíme-li se na jednom
místě nebo v jedné zemi,
musíme sdílet karmu toho
místa, více či méně.
Když se podíváme
jen na rozsudek samotný,
zdá se, že soudce
si srdce lidí nezíská.
Nicméně,
má také svoji logiku.
Nám se to nelíbí,
ale jeho rozhodnutí
mělo svoji logiku.
Proč je to tak?
Je to proto,
že celá společnost

se o své lidi nestará dobře.
Všichni nemají práci,
proto byl ten člověk chudý.
Neměl žádnou práci, žádné
peníze a žádné jídlo,
které by dal své rodině.
Proto šel krást od jiných.
Když šel krást,
zranili jedno jeho oko.
Jedno oko je vzácnější,
než takzvané drahokamy.
Lidský život
je vzácnější
než všechno bohatství.
Možná nechtěl opravdu krást,
byl k tomu ale donucen.
Možná byla jeho matka
nemocná a neměla žádné léky
nebo bylo nemocné jeho dítě
a on si nemohl dovolit
doktora, proto jako otec
trpěl pro své dítě.
Neměl jinou volbu než krást.
Možná kradl poprvé
nebo to možná
to udělal několikrát.
Nicméně, celá společnost
je na vině.
Kdyby se společnost
dobře starala o své lidi,
nebyli by zloději
a bezdomovci.
(Ano.)
Je-li nějaký člověk bez
domova, celá společnost
musí nést zodpovědnost.
Je-li jeden člověk chudý,
celý svět, celá země nebo
celá společnost by měla
nést zodpovědnost.
Jeho rozsudek byl tedy
také správný.
Někteří lidé mají moc hodně,
zatímco jiní
mají příliš málo.
Pro lidi je těžké dělit se
o své věci s ostatními,
„co když nám
to zítra dojde?“
Například takto.

Když dnes jíme,
strachujeme se o zítřek.
Máme-li dost na zítřek,
budeme se strachovat
o pozítřek.
Budeme-li mít dostatek
pozítků,
budeme se strachovat
o další den.
Děláme si tedy
nekonečné starosti.
V současné době
hladoví 923 milionů lidí
každý rok. 923 milionů!
To je vysoké číslo.
(Ano.)
Ale náš svět
může produkovat dostatek
jídla, aby uživil další
dvě miliardy lidí.
Dvě miliardy jsou 1/3
populace Země.
Pak by žádný Číňan
netrpěl hladu, žádný Afričan
by netrpěl hladu.
Právě teď,
každých pět sekund
umírá dítě,
umírá lidská bytost –
umírá hladem.
Nemůžeme tedy říct,
že nejsme zodpovědní.
Je jedno, jestli je to
jejich špatná karma nebo ne,
my to můžeme změnit
a můžeme je zachránit.
Je nemožné, aby byli všichni
na stejné vlně
nebo všichni souhlasili.
Proto existuje utrpení.
V tomto světě, bez ohledu
na politický „ismus“,
je ve společnosti utrpení.
Trpíme s vládou,
jeden s druhým
nebo s dalším „ismem“,
protože nemáme jistotu.
Máme-li jídlo dnes,
nemusíme ho mít zítra.
Nezáleží na tom

jak moc peněz máme,
je to stejné.
Někdy máme hodně peněz,
pak najednou přijde pohroma
nebo jsme žalováni
nebo možná nespravedlivě
obžalováni a pak nakonec
nemáme nic.
Svět není bezpečný.
Je přechodný
a není bezpečný,
proto se lidé bojí.
Ze strachu chtějí krást
a dělat si zásoby pro případ,
že nebudou mít nic zítra,
pozitíří, popozitíří
nebo další rok nebo další rok.
Bojí se toho,
že nebudou mít nic,
když budou staří
nebo až zemřou, dělají si
tedy stále starosti.
Jen duchovní praktikující
jsou ve větší jistotě.
Cokoli, se nám stane, je fajn.
Bůh se o nás stará.
Až zemřeme, půjdeme
do Nebe.
Stejně dříve,
či později zemřeme,
máme tedy ve svém srdci
větší pocit bezpečí
a nejsme lakomí.
Jsme v pohodě,
když máme dost.
Neděláme si moc starosti.
Duchovní praxe je tedy
nejlepší způsob,
jak řídit zemi.
Když mají lidé ve svém
srdci mír, nebudou
dělat potíže nebo se bouřit
proti vládě.
Proč se bouří?
Protože se bojí,
že nebudou mít co jíst.
Bojí se,
že vláda není fér.
My, duchovní praktikující,
i když se

k nám chovají nefér,
stejně žijeme klidně.
Vydržíme všechno,
víme, že věci budou
zítra nebo pozitíří lepší.
I kdyby se věci nelepšily,
stejně to vydržíme,
myslíme si, že to může
být špatná karmická odplata
nebo test.
Možná nás po nějaké době
Nebe odmění
nebo změní naši situaci
k lepšímu.
I kdyby se naše situace
nezlepšila,
nám to nevadí.
Stejně to vydržíme
a duchovně praktikujeme.
Jsme v klidu
a uvnitř šťastni,
nebudeme se tedy bouřit
nebo nějak poškozovat
společnost.
Duchovní praktikující
jsou tedy nejlepší občané,
nejlepší děti, nejlepší rodiče,
nejlepší přátelé, nejlepší
bratři a sestry,
nejpoctivější občané pro svou
zemi a nejlepší vládcí.
Proto, že nijak neubližují
sami sobě, zemi a ostatním.
Jsou tedy nejlepšími občany,
nejdůvěryhodnějšími.
Bez ohledu na to,
kolik mají lidé peněz,
nebudou mít pocit bezpečí.
Bez ohledu na to,
jaký majetek lidé mají,
jejich život není zaručen.
Když jsou bohatí,
bojí se, že je lidé okradou
nebo že jim budou závidět.
Mají-li mnoho přátel,
nevědí, jestli jsou ti přátelé
skuteční nebo ne.
Vzpomínáte si na ten příběh,
který jsem vám vyprávěla?
Nějaký člověk šel domů

deprimovaný.
Manželka se ho zeptala:
„Proč jsi tak smutný?“
On řekl:
„Od té doby, co jsem ztratil
postavení generálního
manažera velké banky,
ztratil jsem polovinu přátel.“
Jeho žena řekla: „Ještě máš
ale tu druhou polovinu.“
On na to: „Oni ještě nevědí,
že jsem přišel o práci.“
Nevědí to,
jinak by se možná ztratili
beze stopy.
Od pradávna je mnoho
takových příběhů.
Máme-li v práci
vysoké postavení
nebo pokud jsme bohatí,
nevíme,
kdo nás skutečně miluje.
Zákony světa jsou
všechny takové.
Někdy se zdají nefér,
ale ve skutečnosti
mohou být fér.
Samozřejmě,
tento příběh je příliš tragický.
Žádné zákony ve světě
nemohou být takové.
To je nemožné.
Ale ten příběh
je podobenství.
Je nemožné, aby byl
takový příběh pravdivý,
ale zdá se,
že svět je takový.
Věci mohou být
tak absurdní.
Někdy mají kriminálníci,
kteří udělali hodně špatného
peníze, aby podplatili
úplatné úředníky,
ale soudce nakonec
potrestá chudé nevinné lidi.
Jednou byl jeden
legrační příběh.
Muž byl obžalován, pokusil
se tedy podplatit soudce.

On řekl: „Dám vám
pět set taelů stříbra,
prosím ušetřete mne
od výprasku.“
Soudce řekl:
„Dobrá, žádný problém.“
Soudce měl udělit
tomu muži 100 ran holí,
ale ten muž mu zaplatil
500 taelů stříbra,
tak ho výprasku ušetřil.
To byla tedy věc.
Nicméně v den vyřčení
rozsudku dal
soudce vyplatit tomu muži
100 ran holí.
Po výprasku se
muž zeptal: „Proč? Nezaplatil
jsem vám 500 taelů?
Zaplatil jsem vám 500 taelů
stříbra, proč mě
vypráskali holí?
Slíbil jste mi,
že mě ušetříte.“
Soudce řekl:
„To je pravda,
ale vy jste mi zaplatil 500
taelů, a ten druhý člověk
mi zaplatil 5 000.“
Žalobce zaplatil soudci
5 000 taelů,
co mohl tedy dělat?
Bylo to tak, tvrdý osud.
I nevinný člověk
mohl být odsouzen.
Někdy je svět takový.
To vše je ale díky
příčině a následku.
My teď nevidíme
karmickou příčinu,
ale mohlo to být zaseto
v našich minulých životech.
Pokud jsme nezpůsobili
takovou špatnou karmu
v našich minulých životech,
mohli jsme ji způsobit
v tomto životě.
Někteří špatní lidé
se nebojí špatné karmy.
Udělali mnoho kriminálních

činů a špatných věcí
a myslí si, že se jim
nic nestane.
Ale něco se jim stane
v budoucnu.
Někdy
jsou poškozeni vlídní lidé,
zatímco špatní si užívají
bohatství a svobody,
ale pokud trpělivě vyčkáme,
uvidíme to jasně.
Nebudou-li chyceni
v tomto životě
díky právním mezerám
v zákonech tohoto světa,
budou chyceni později
zákonem karmy,
kterým neproklouzne nic.